

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/74/2023
Identifikačné číslo spisu:	1321205592
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1321205592.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne W. H., narodenej XX. D. XXXX, N., N. č. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou Consilior Iuris s.r.o., Bratislava, Radlinského 51, IČO 47 231 157, proti žalovanej obchodnej spoločnosti GARNETTE s. r. o., Most pri Bratislave, Bratislavská č. 775, IČO: 50 484 800, (ako právnej nástupkyňi po pôvodne žalovaných 1/ A. Z., narodenom X. V. XXXX, 2/ R. Z., narodenej XX. V. XXXX, obaja trvale bytom Z., Š. č. XX), zastúpenej advokátom Mgr. Marošom Ožvaldom, Bratislava, Gr?sslingova č. 6 - 8, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 64C/36/2021, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 30. júna 2022 sp. zn. 15Co/80/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III, ako súd prvej inštancie, uznesením z 2. novembra 2021 sp. zn. 64C/36/2021 nariadil neodkladné opatrenie, ktorým pôvodným žalovaným v 1/ a 2/ ako vlastníkom nebytového priestoru č. XX, nachádzajúceho sa na prízemí bytového domu, súpisné č. XXXXX, vchod: S. č. XX/a, postaveného na pozemku parcela č. XXXXX/XX, o výmere 5 175 m², druh pozemku zastavaná plocha a nádvorie a k nemu prislúchajúceho spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a príslušenstve o veľkosti 3159/2550054, zapísaného na liste vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie D. O., obec: N. - m.č. D. O., okres: N., uložil povinnosť zdržať sa vstupu a užívania sociálneho zariadenia, ktoré sa nachádza na prízemí predmetného bytového domu, ktoré je príslušenstvom nebytového priestoru č. XX vo vlastníctve žalobkyne, nachádzajúceho sa na prízemí predmetného bytového domu (výrok I.), vo zvyšnej časti návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol (výrok II.), žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v plnom rozsahu (výrok III.).

2. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie poukázal na to, že žalobkyňa sa ako vlastníčka nebytového priestoru č. XX domáhala ochrany pred neoprávneným používaním sociálneho zariadenia, podľa nej patriaceho k nebytovému priestoru č. XX ako jeho príslušenstvo, proti žalovaným ako vlastníkom nebytového priestoru č. XX a nešpecifikovaným užívateľom tohto nebytového priestoru, ktorí predmetné sociálne zariadenie užívali a svoje užívacie právo k tomuto sociálnemu zariadeniu žalovaní odvodzovali od vyhlásenia predchádzajúceho vlastníka nebytového priestoru č. XX. Zo zmluvy o výstavbe z 8. februára 1999 (v znení pristúpenia ďalších účastníkov) jednoznačne vyplývalo, že ak k niektorému nebytovému priestoru patrilo aj akékoľvek príslušenstvo spočívajúce v predsieni, sklade alebo WC, bolo jednoznačne uvedené pri špecifikácii jednotlivých nebytových priestorov. V rámci špecifikácie nebytového priestoru č. XX vo vlastníctve žalobkyne bolo uvedené, že jeho súčasťou je aj príslušenstvo o rozlohe 3,05 m², ktorým sa rozumie WC. V rámci špecifikácie nebytového priestoru č. XX, ktorý je v súčasnosti vo vlastníctve žalovaných, nebolo špecifikované, že k nemu akékoľvek príslušenstvo vrátane WC patrí. Na základe uvedeného považoval súd prvej inštancie tvrdenia žalobkyne, že sporné sociálne zariadenie je v jej vlastníctve, za osvedčené, taktiež aj tú skutočnosť, že predmetné sociálne zariadenie vo vlastníctve žalobkyne bolo užívané aj žalovanými ako vlastníkmi nebytového priestoru č. XX, čo vyplývalo z odpovede žalovaných zo 7. septembra 2021 i čestného vyhlásenia H. G. ako bývalého vlastníka nebytového priestoru č. XX. Súd prvej inštancie považoval za osvedčenú dôvodnosť nároku žalobkyne na ochranu jej vlastníckeho práva a zároveň potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, nakoľko žalovaní odmietli ustúpiť od užívania predmetného sociálneho zariadenia.

3. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s ďalším argumentom, ktorým žalobkyňa osvedčovala potrebu bezodkladnej ochrany vlastníckeho práva, ktorým mala byť skutočnosť, že na sociálnom zariadení malo dôjsť k úniku vody a tým pádom k nadmernej spotrebe vody v hodnote cca 2 000 eur, pretože danú skutočnosť žalobkyňa neosvedčila žiadnym dôkazným prostriedkom. Vzhľadom na to, že požadovanú ochranu ohrozenému právu žalobkyne bolo možné poskytnúť i formou nariadenia neodkladného opatrenia, pričom práve takáto forma ochrany sa javila ako najefektívnejšia, súd prvej inštancie neuložil žalobkyňu povinnosť podať žalobu na ochranu svojho ohrozeného vlastníckeho práva.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací, na odvolanie odporcu uznesením z 30. júna 2022 sp. zn. 15Co/80/2022 vo výroku I. pripustil, aby z konania vystúpili žalovaní A. Z. a R. Z. a na ich miesto vstúpila ako ich právny nástupca spoločnosť GARNETTE s. r. o., vo výroku II. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol; vo výroku III. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa osvedčila danosť svojho nároku na nariadenie neodkladného opatrenia, pretože neosvedčila, že je výlučným vlastníkom predmetného sociálneho zariadenia. Prvoinštančný súd nesprávne považoval za osvedčené tvrdenie žalobkyne, že sporné sociálne zariadenie (WC) je v jej vlastníctve, nakoľko zo zmluvy o výstavbe zo dňa 8. februára 1999 a pristúpenia nových účastníkov k tejto zmluve z 23. decembra 1999 jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa spoločne s P. H. boli podielovými spoluvlastníkmi nebytového priestoru s označením II.E (č. XX), každý v podiele 1 a WC, každý v podiele 1, a teda nikdy nebola výlučným vlastníkom tohto sociálneho zariadenia. Uvedené podľa odvolacieho súdu potvrdzuje i potvrdenie H. G. zo 7. septembra 2021, ktoré predložila sama žalobkyňa k svojmu návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, z ktorého vyplýva, že ako pôvodný vlastník a stavebník nebytového priestoru č. XX v predmetnom bytovom dome, ktorý predal pôvodne žalovaným v 1/ a 2/, čestne vyhlásil a potvrdil, že k tomuto nebytovému priestoru prináleží od počiatku na základe zmluvy o výstavbe bytového domu i právo na spoluužívanie chodby a WC na prízemí bytového domu. Rovnako o tom svedčí aj dohoda o financovaní výstavby bytového domu zo 4. decembra 2000 uzavretá medzi ICT ISTROCONTI, a.s. ako zakladajúcim stavebníkom a H. G., ktorý sa stal stavebníkom nebytového priestoru s príslušenstvom nachádzajúceho sa v bloku A, na prízemí, č. priestoru II.B presne opísanom v čl. VI bod 5 financovania obchodného priestoru v bytovom dome, ktorej predmetom bolo určenie spôsobu financovania

obchodného priestoru v predmetnom bytovom dome (podľa realizačného projektu č. 008) a výhradného užívania chodby a WC (podľa realizačného projektu č. 009) spolu s vlastníkom nebytového priestoru nachádzajúcim sa v bloku A, na prízemí, č. priestoru II.E presne opísanom v čl. VI v bode časti Nebytové priestory 2d zmluvy o výstavbe bytového domu. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že žalobkyňa nemá vedomosť o tejto dohode. Odvolací súd sa stotožnil s tvrdeniami právnych predchodcov žalovaného v odvolaní, že aj oni sú vlastními predmetného sociálneho zariadenia a sporné právo k tomuto sociálnemu zariadeniu musí riešiť súd vo veci samej a nie neodkladným opatrením, ktoré v tomto prípade nesubsumuje vec samú.

6. Žalobkyňa svoj návrh na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodňovala tým, že sociálne zariadenie, ktoré je neoddeliteľnou súčasťou nebytového priestoru č. XX, je v súčasnosti bez jej súhlasu ako výlučného vlastníka, neoprávnene užívané žalovanými ako vlastními nebytového priestoru č. XX, pričom nedávno zistila únik vody z tohto sociálneho zariadenia, ktorým došlo k nadmernej spotrebe vody v hodnote približne 2 000 eur s tým, že žalovaní odmietajú upustiť od užívania sociálneho zariadenia (napriek výzvam, ktoré im zaslala) a navrátenie veci do pôvodného stavu, ktorá by bola v súlade s aktuálnym právnym stavom. Odvolací súd konštatoval chýbajúce dôvody pre nariadenie neodkladného opatrenia v požadovanom znení, pretože spoluvlastníkom predmetného sociálneho zariadenia je okrem žalobkyne i žalovaný (resp. v čase rozhodovania súdu prvej inštancie nimi boli pôvodne žalovaní v 1/ a 2/), ktorý ako vlastník v medziach zákona, je oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním (§ 123 Občianskeho zákonníka). Ak sa teda žalobkyňa domnieva, že je výlučnou vlastníčkou tohto sociálneho zariadenia, má iné právne prostriedky ako sa domáhať vlastníctva k tomuto sociálnemu zariadeniu, ako predmetným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia. Odvolací súd uviedol, že pred nariadením neodkladného opatrenia posudzuje súd, či je osvedčená existencia právneho vzťahu medzi sporovými stranami, či žalobcom tvrdené a osvedčené skutočnosti odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu z ohrozenia exekúcie (princíp opodstatnenosti), či uložením požadovanej povinnosti alebo obmedzenia objektívne možno dosiahnuť ochranu, ktorej sa žalobca domáha (princíp efektívnosti), či navrhovaným neodkladným opatrením, pokiaľ má mať podľa okolností prípadu dočasný charakter, nebude vytvorený nenávratný stav, či právne účinky neodkladného opatrenia neobmedzia povinnú osobu neprimeraným spôsobom a nad nevyhnutný rozsah (princíp proporcionality), či sledovaný účel nemožno dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. V danej veci nebol podľa odvolacieho súdu splnený už prvý princíp, nakoľko žalobkyňa neosvedčila skutočnosti odôvodňujúce potrebu neodkladnej úpravy pomerov.

7. Proti uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, namietajúc, že odvolací súd porušil jej právo na spravodlivý proces tým, že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, neuviedol, akými úvahami sa riadil stotožniac sa s tvrdením žalovanej. Neuviedol ani, či žalovaná by mala byť výlučným vlastníkom alebo podielovým spoluvlastníkom predmetného sociálneho zariadenia. Nevysporiadal sa s argumentáciou žalobkyne, že sociálne zariadenie je príslušenstvom nebytového priestoru č. XX v jej výlučnom vlastníctve a toto sociálne zariadenie takto nadobudla zmluvou o výstavbe bytového domu z 8. februára 1999. Na uvedenom nič nemení ani dohoda o financovaní výstavby bytového domu z 23. decembra 1999, ktorú možno považovať za absolútne neplatnú z dôvodu jej neurčitosti. Nemožno ju tiež považovať ani za dodatok k zmluve o výstavbe, tak ako sa to prezentuje v tejto dohode. Žalovaná ani jej právni predchodcovia nemôžu svoje právo odvodzovať ani z potvrdenia H. G. zo 7. septembra 2021, v ktorom vyhlasuje, že k nebytovému priestoru prináleží aj právo na spoluužívanie chodby a WC na prízemí polyfunkčného domu. Na základe dôkazov založených v súdnom spise možno jednoznačne konštatovať, že právni predchodcovia žalovanej nikdy nenadobudli vlastnícke právo k predmetnému sociálnemu zariadeniu ani právo jeho užívania.

8. Žalovaná vo vyjadrení k podanému dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť a žalobkyňu zaviazat' na náhradu trov konania.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 35 Civilného sporového poriadku), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424

Civilného sporového poriadku), zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 Civilného sporového poriadku, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 Civilného sporového poriadku) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá Civilného sporového poriadku) dovolací súd uvádza nasledovné.

10. Podľa § 419 Civilného sporového poriadku proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 Civilného sporového poriadku.

11. Dovolateľka vyvodzovala prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Najvyšší súd už v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017 uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 Civilného sporového poriadku, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

13. V prípade dovolania podaného z dôvodu zmätočnosti rozhodnutia podľa § 420 Civilného sporového poriadku dovolací súd v prvom rade skúma, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 Civilného sporového poriadku irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu má v danom prípade neodkladné opatrenie povahu rozhodnutia vo veci samej, keďže návrh na jeho nariadenie v predmetnej veci bol podaný samostatne a súd prvej inštancie o ňom rozhodol ako o samostatnom predmete konania s výslovným konštatovaním, že neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. O nariadení neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. c) a d) Civilného sporového poriadku, ktorým možno strane uložiť najmä, aby nenakladala s určitými vecami alebo právami, niečo vykonala, niečoho sa zdržala alebo niečo znášala, môže súd rozhodnúť ako o samostatnom predmete konania, bez toho, aby na toto rozhodnutie nadväzovalo ešte konanie a rozhodovanie vo veci samej, tak ako tomu bolo aj v prejednávanej veci. Preto je voči rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie podľa § 420 Civilného sporového poriadku prípustné.

15. Ustanovenie § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku zakladá prípustnosť (a zároveň dôvodnosť) dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva.

16. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu (účastníka konania) nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej voľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (viď napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto skúmal, či v konaní došlo k dovolateľkou namietanej vade zmätočnosti.

17. Dovolateľka v súvislosti s vadou v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku namietala, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil a rozhodol arbitrárne.

18. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania je treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetroenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko). Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu/účastníka konania na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu/účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu/účastníka konania. Porušením uvedeného práva strany sporu/účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu/účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku. Zároveň je potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

19. Obsah spisu podľa názoru dovolacieho súdu neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Odvolací súd primerane zrozumiteľným a pochybnosti nevzbudzujúcim spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zamietnutí návrhu dovolateľky na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

20. Odvolací súd riadne ozrejmil, z akých dôvodov existujú pochybnosti o výlučnom vlastníctve žalobkyne k predmetnému sociálnemu zariadeniu, z čoho vyplýva absencia osvedčenia dôvodnosti nároku na nariadenie neodkladného opatrenia. Nakoľko z tvrdení sporových strán v konaní vyplynulo, že vlastníctvo k predmetnému sociálnemu zariadeniu je sporné, odvolací súd dospel k záveru, že svojich nárokov sa žalobkyňa musí domáhať v spore o vlastnícke právo, podaním žaloby vo veci samej a nie návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia, ktoré v tomto prípade nesubsumuje vec samú.

21. Závery, pre ktoré sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie a jeho rozhodnutie zmenil tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, odvolací

súd dostatočne odôvodnil. Skutočnosť, že dovolateľka sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Rovnako tak za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľky.

22. Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c) Civilného sporového poriadku ako neprípustné.

23. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá Civilného sporového poriadku).

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.